

[Gert Petersen.]

betragter det som en helhed. Der kan meget vel være ting i det lovforslag, som vi kan sympatisere med, men vi er nødt til at veje tingene op mod hinanden, og den anden halvdel af lovforslaget er dets forudsætning, som godt nok ikke er til afstemning formelt her og nu, men som må gennemføres, og som man er enig om at gennemføre, hvis man gennemfører lovforslaget, nemlig den forudsætning, som består i nedskæringer på den ene og den anden måde med 7 mia kr., en forudsætning, som både rammer socialt skævt, rammer undervisningssektoren og nu oven i købet også vil medføre en yderligere skærpelse af arbejdsløsheden, altså den stik modsatte politik af den, som er nødvendig i den givne situation.

Der er stadig en mulighed for at fælde denne regering. Jeg mener, at selv om det da er ganske rigtigt, at valget i sig selv ikke løser problemerne, er det helt åbenbart, at et nyvalg er en første betingelse for at komme i gang med en problemløsning, for det, regeringen gør, det, som de seks partier, der har sluttet op om den, gør, er at spore sig dybere og dybere ned i problemerne uden at løse dem og uden at komme en løsning nærmere.

Af disse grunde agter socialistisk folkeparti at stemme nej til lovforslagets endelige vedtagelse, og vi opfordrer andre, som har udtrykt denne dybe mistillid til regeringen og dens politik, en mistillid, vi deler, til at gøre det samme.

Schlüter (KF):

Jeg forstod hr. Kjeld Olesens tale således, at det, der nu i dette øjeblik var hans opgave, var at dække over den indbyrdes uenighed i den socialdemokratiske gruppe, og så må jeg complimentere ham, det synes jeg i og for sig lykkedes. Men det lykkedes ikke at dække over, at socialdemokratiet i dag er magtesløst.

Et hovedemne i hr. Kjeld Olesens tale var beskæftigelsen, og det synes jeg er fuldt berettiget. I den konservative folketingsgruppe bedømmer vi de nærmeste måneder med alvorligste uro. Vi har den opfattelse, at regeringen nok anlægger en for optimistisk bedømmelse. Vi tror, det bliver en meget svær vinter for erhvervslivet og for alle, der er ansat ude på arbejdspladserne.

Men hvis vi nu skal dybere ned i dette her og spørger: hvorfor er alle så utrygge? Hvorfor kunne hr. Kjeld Olesen referere til de mange virksomhedslukninger? Hvad er så den egentlige forklaring? Forklaringen er jo ikke den, at vi ikke kan sælge vore varer, fordi der ikke er efterspørgsel efter dem i udlandet. Det er ikke det. Forklaringen er en anden. Forklaringen er den, at vore varer sammenlignet med udlandets er blevet for dyre. Hvorfor er de det? Det er de ikke på grund af, at der de sidste få måneder er ført en eller anden forkert politik i Danmark. Så enkel er forklaringen ikke. Hvorfor? Når det ligger så skidt for os nu, når alle er så utrygge for deres job, så er det, fordi vi i det danske folketing i en årrække har ført en forkert erhvervs politik. Hvad ligger det i? Det ligger f. eks. i den udgiftspolitik, som rasede, mens S og SF havde flertallet, hvor man lod, som om vi havde råd til alting på én gang inden for de offentlige budgetter, og så skulle erhvervslivet og arbejdspladserne alligevel kunne klare sig. Vi tappede erhvervslivet for ressourcer i form af arbejdskraft og i form af kapital. Vi har mishandlet dansk erhvervsliv i mange år, og nu må vi holde op med det. Forhøjelse af selskabskat, ophævelse af adgangen til afskrivning på bindende kontrakt, der jo er en likviditetstapning, en pris- og avancelov, som for en lang række virksomheder betyder, at de ikke kan få en indtjening, som er tilstrækkelig, for stramme lånelofter, for bare at nævne nogle eksempler.

Derfor tror jeg, tidspunktet nu er inde, hvor vi skal lade være at grave grøfter mellem de ansatte og virksomhederne. Der er en fælles interesse ude omkring i landet — stadig flere erkender det — i at holde vore virksomheder i gang. Folketingets første opgave i de nærmeste måneder bliver at hjælpe virksomhederne, så det kan lykkes. Gang på gang blev vi afvist, når vi kom med aktive erhvervsforslag, da socialdemokratiet var regering.

Den største hjælp, vi i dette øjeblik kan give, tror jeg er at vedtage skattelettelsen. Den eneste mulighed for at formindske arbejdsløsheden i 1975, vel at mærke uden at forringe mulighederne for at forbedre betalingsbalancen, er, at indkomstfremgangen nu sker ved nedsættelse af skatterne i stedet for gennem højere lønninger. Det har yderli-